

Csobánka Zsuzsa

Osztott terek

egy BJI-képre

A lábam még előrevisz, mozog.
Ha összecsuklana, erősebb lennék,
mint a térdem. A kövek már
nem ringatnak, hűtlen bölcsőm
partra vet, konc a szilaj hullám.
A bot nem támaszt, hegyeket hallok
robajlani a messzeségből,
lépésenként egy-egy puffanás a hátam,
reggelre alábukok, mintha vízbe.
Micsoda zúgást hoz a szél,
ma képtelenül sós minden.
Hosszú utat tesz meg,
egy ember bottal a kezében
valamerre baktat.
Ragozgatom, hátha könnyebb a szél,
baktatok, baktatsz, baktat.
Mert a zsákok csak addig zsákok,
amíg a vállamon vannak,
legyenek bár üresek.
Az ajtóban állni még mindig semmi,
még visszafordíthat, messzire lökhet a szél.
A küszöbre lépni ugyanaz a semmi,
az orromból nem szűnik a só.
Ha majd a hajadba markol,
érkeztem haza, és akaszthatom újra a zsákot.
Vállra, szélre, napba.

Genezis

Ha növényekben mérnénk, lehetnél a kőris.
A vaksin kítapogatott gyökerek nyirkosak,
és rágja kígyó alakú szörnyed,
élnie kell, legyél bár életfa.

Fut a törzsén egy lánc alakú mókus,
harangozni tanul fel- s aláfuttaban,
sastól a sárkányig szólni az égre, vörösbarna
lombba, óvakodj, isten, támadnak a mélyből.

De az istenek csak nevetnek,
várták a mókust, mióta a mélyet,
a mókus nem érti, újra-újra föl s le,
zúgnak a harangok sohatöbbé csöndben.